

XVIII.

ВЪ ПЛЪНЪ.

Прѣзъ възнисъкъ прозорець на малка стаичка надничаше мълчаливъ мъглявъ день, когато се пробудихъ. Легналъ възнакъ, покритъ съ одѣало, бавно поизвихъ глава, полуотворихъ очи, поизгледахъ наоколо и усѣтихъ лѣка вълна, прилѣтна отъ нѣкакво усѣщане на неизвѣстность: не можѣхъ да схвана кждѣ съмъ и какво е станало съ мене!... Дълго се вслушвахъ да чуя гласъ; послѣ спрѣхъ погледъ о прозореца, по чиито стѣкла бѣ почнало да се лѣпятъ едри снѣжинки на току що извилата се виелица и когато чухъ далечния задавентъ вой на фартуната — зажумѣхъ, сѣкашъ отъ страхъ. Спомнихъ си нѣщо страшно.

Дълго жимѣхъ по нѣщо записанъ. Гърди пое-маха неравномѣрно: — като че мисълта, що замира по челото, се прѣлива нѣкждѣ въ диплитѣ на душата, въ нѣкакво усѣщане, което не дава спокойствие иа гърди. И когато пакъ продигнахъ клепащи обзе ме топло усѣщане: спомнихъ си, че е минала опасността. Въ душата ми, като въ тъмница, се възеха близки спомени по онова, що е станало и стори ми се, че то е вече далечъ, много далечъ отъ мене.

— Далечъ, като отдавна сънуванъ сънь! — се възмогна просвѣтна мисль. Ала щомъ се досѣ-